

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/105/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112227839
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8112227839.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Straku a sudcov JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Antónie Kandravej v právnej veci žalobcu: GENERAL FACTORING, a.s., so sídlom Bratislava, Košická 56, IČO: 35838825, zastúpený: HMG & Partners, s.r.o. so sídlom Bratislava, Štefanovičova 12, proti žalovanej: R. T., nar. X.XX.XXXX, bytom L. L., J. XXXX/X, zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, ul. Sov. Hrdinov 163/66, o zaplatenie 2.701,86 Eur a prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11C 398/2012-63 zo dňa 22.3.2012 jednohlasne takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e sa rozsudok.

II. Žalobca je p o v i n n ý uhradiť žalovanej trovy odvolacieho konania 142,81 Eur na účet JUDr. Igora Šafranka, advokáta, do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 336,29 Eur na účet jej právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil cit.: „Dňa 27.4.2005 bola uzavretá písomná zmluva o splátkovom úvere pod č. 0503385985 medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom. Žalovanej bol poskytnutý úver 50.000,- Sk (1.659,70 Eur), ktorý sa zaviazala uhrádzať v mesačných splátkach po 999,- Sk (33,16 Eur) od 20.5.2005 do 20.5.2011. Dohodnutá bola úroková sadzba 11,10% p.a. RPMN je uvedené až v čl. IV. zmluvy označenom ako „úročenie úveru“ pod bodom 5 s formuláciou, že dlžník a veriteľ sa dohodli, že RPMN je 6,72%. Súd v tejto súvislosti musí podotknúť, že RPMN sa neurčuje na základe dohody účastníkov, ale vypočítava sa podľa konkrétnych vstupných údajov z predmetného úveru. V skutočnosti v tomto konkrétnom prípade RPMN činí 13,60%.

Dňa 21.12.2010 bola uzavretá písomná zmluva o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalobcom ako postupníkom. Listom zo dňa 28.12.2010 postupca oznámil žalovanej postúpenie predmetnej pohľadávky na žalobcu. Žalovaná celkovo uhradila na predmetný úver 800,16 Eur.

Žalovaná suma predstavuje nezaplatenú istinu 1.621,63 Eur, úroky z úveru 4,93 Eur a úroky z omeškania 1.075,30 Eur za obdobie od 17.5.2007 do 21.12.2010 počítané v sadzbe 26,40 % p.a. z omeškaných splátok.

Žalobca zavádzal, pokiaľ na dotaz súdu uviedol, že konečná splatnosť úveru nastala s dátumom splatnosti poslednej splátky, teda 20.5.2011. Z tabuľky tvoriacej prílohu k žalobe (č.l. 19) totiž vyplýva, že splatnosť predmetného úveru nastala už 17.9.2008.

Na ďalšiu výzvu súdu o ozrejmienie týchto nezrovnalostí žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu oznámil, že úver bol zosplatnený len technicky v informačnom bankovom systéme a že jeho právny predchodca nemá doklad o tom k dispozícii. Zároveň uviedol aj to, že dlžníkovi nebolo doručené oznámenie o predčasnej splatnosti a preto tá nenastala. Toto tvrdenie je pre súd zarážajúce zvlášť, ak žalovaná potvrdila, že list o zosplatnení úveru jej bol doručený niekedy v lete 2008. Tvrdenie žalobcu v tomto smere súd považuje len za účelové. Nie je predsa možné rozlišovať akési technické zosplatnenie od reálneho zvlášť, ak žalobca vôbec nevysvetlil, ako k tomuto pojmu „technického“ zosplatnenia mohlo dôjsť. Rozhodujúca je spomínaná tabuľka, ktorá zrejme tvorila prílohu k postúpeniu pohľadávok a v ktorej je jasne uvedený už spomínaný dátum zosplatnenia úveru.

Nemalo by byť pochyb o tom, že zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou má charakter spotrebiteľskej zmluvy, ako to vyplýva z § 23a zákona č. 634/1992 Zb. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

Podľa § 23 a vyššie citovaného zákona spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Normy spotrebiteľského práva boli zavedené aj do Občianskeho zákonníka novelou č. 150/2004 Z.z. účinnou od 1.4.2004.

Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Súd sa musel predovšetkým vypořadat' s námietkou premlčania. Pre súd je jednoznačne preukázané, že premlčacia lehota začala plynúť od 18.9.2008, teda nasledujúci deň po zosplatnení úveru. Ako už súd uviedol tvrdenie žalobcu, že k účinkom zosplatnenia nedošlo, súd považuje za zavádzajúce. Vyvrátené je výpoveďou žalovanej, spomínanou tabuľkou z č.l. 19, ale tiež prehľadom úrokových sadzieb (č.l. 40), podľa ktorého už od 18.9.2008 Slovenská sporiteľňa a.s. si neuplatňovala zmluvný úrok.

Podľa názoru súdu aj pre úverovú zmluvu, ktorá je absolútnym obchodom, ale v danom prípade je zároveň aj spotrebiteľskou zmluvou, je primárna úprava v Občianskom zákonníku, ak je pre spotrebiteľa výhodnejšia (§ 54 ods. 1 OZ). Nepochybne pre žalovanú je právna úprava premlčania v Občianskom zákonníku s trojročnou premlčacou lehotou výhodnejšia ako úprava v Obchodnom zákonníku so štvorročnou premlčacou lehotou. Preto súd vychádzal s lehotou o premlčaní v trvaní troch rokov a tá uplynula 18.9.2011. Žaloba bola podaná na súd až 10.9.2012, námietka premlčania bola dôvodná, súd preto žalobu zamietol.

K záveru o trojročnej premlčacej lehote aj pri absolútnom obchode, ak ide o spotrebiteľskú zmluvu a ak je to v záujme spotrebiteľa, súd dospel aj v rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 11C 231/2011 zo dňa 9.5.2012 spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove 13Co 100/2012 zo dňa 28.2.2013, ale možno poukázať aj na rozsudok Okresného súdu Svidník č.k. 7C 134/2011-76 zo dňa 3.11.2011 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove 6Co 27/2012-106 zo dňa 30.10.2012.

Žiada sa však poukázať aj na to, že predmetnú úverovú zmluvu je potrebné posúdiť podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, opäť v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú uvedené v § 4 ods. 2 citovaného zákona a medzi ne s poukazom na písm. g/ patrí aj ročná percentuálna miera nákladov: ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

V danom prípade pochybnosti vyvoláva aj skutočnosť, že spomínaná obligatórna náležitosť zmluvy je „skrytá“ pod 4. článok zmluvy s názvom „úročenie úveru“, čo by bolo možné vyhodnotiť aj ako nekalú obchodnú praktiku prípadne konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré je neprípustné (§ 6 ods. 3 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy). Ešte prekvapujúcejšou je už spomenutá formulácia o dohode ohľadom RPMN a napokon skutočnosť, že správna výška RPMN je až o 100% vyššia ako v zmluve uvedená hodnota. Vzhľadom na takto výrazne nepravdivý údaj o RPMN súd zastáva názor, že je potrebné v tejto časti zmluvu vyhodnotiť tak, akoby údaj o RPMN chýbal, keďže došlo tým k podstatnému oklamaniu spotrebiteľa. Práve údaj o RPMN patrí totiž k najdôležitejším údajom úverovej zmluvy zohľadňujúci všetky náklady na úver vyjadrené v percentuálnych bodoch. Zjednodušuje tým spotrebiteľovi možnosť porovnať obdobné produkty na trhu a vybrať si pre neho ten najvýhodnejší úver. Súd nepovažoval za relevantné zaoberať sa obranou žalobcu o nesprávnom vzorci pre výpočet RPMN zverejnenom NBS. Je totiž zjavné, že právny predchodca žalobcu RPMN vôbec nepočítal, keďže uviedol, že účastníci si dohodli RPMN. Ak by seriózne pristupoval k tomuto údaju, nemohol uviesť hodnotu RPMN nižšiu ako bola úroková sadzba (11,10%), keďže RPMN zohľadňuje všetky náklady na úver, ktorých úrok je len jednou časťou a logicky teda RPMN musí byť vyššie ako je úroková sadzba. Skutočná pohľadávka žalobcu pri závere o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov tak predstavovala 859,54 Eur, čo je rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 1659,70 Eur a úhradami žalovanej vo výške 800,16 Eur.“

O trovách konania rozhodol v súlade s ust. § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca poukazujúc na to, že tvrdenie žalovaného o doručení oznámenia o zosplatnení úveru bez preukázania listiny považuje za účelové a vyhodnotenie takého tvrdenia súdom za nedostatočne zistený skutkový stav. Právna úprava v čase uzavretia zmluvy nevymedzovala ako spotrebiteľskú zmluvu aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka, a taktiež táto právna úprava nevymedzovala výlučnú pôsobnosť Občianskeho zákonníka na právne vzťahy založené Obchodným zákonníkom, preto nemožno v danom prípade posúdiť predmetnú zmluvu ako spotrebiteľskú a nemožno aplikovať ani trojročnú premlčaciu dobu na vzťah založený Obchodným zákonníkom. Inštitút premlčania nie je podmienkou zmluvy. K aplikácii štvorročnej premlčacej doby poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave vo veci 7Co 99/2010. Nesúhlasil s právnym záverom o uvedení údaja o ročnej percentuálnej miere nákladov v čl. 4 zmluvy s názvom „úročenie úveru“ ako nekalá obchodná praktika prípadne ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Zmluva o úvere tento údaj obsahuje, pričom je irelevantné na ktorom mieste v zmluve. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel. Uplatnil si náhradu trov konania.

K podanému odvolaniu sa vyjadril vedľajší účastník, ktorý navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) v zmysle zásad ust. § 212 O.s.p. preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Prvostupňový súd správne zistil skutkový stav, správne z neho vyvodil právne závery a vo veci aj správne rozhodol, pričom odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku zo strany prvostupňového súdu, na ktoré v ostatnom odkazuje.

Na zvýraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku v súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením odvolací súd uvádza.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Odvolateľ obhajuje dôvodnosť aplikácie obchodnoprávnej úpravy s poukazom na úver ako absolútny obchod.

Odvolací súd nijako nepopiera úver ako absolútny obchod a ani dôvodnosť aplikácie Obchodného zákonníka. Odvolací súd len pripomína, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až § 54 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

O tom, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, by nemali byť žiadne pochybnosti tak, ako správne konštatoval prvostupňový súd. Zmluva o úvere bola uzavretá dňa 27.4.2005. Ustanovenie § 23a zákona č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa upravovalo, že spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Žalobca pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Naopak žalovaná nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalobcovi je preto dôvodné priznať postavenie dodávateľa a žalovanému postavenie spotrebiteľa.

Podľa § 54 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Predmetná vec sa týka práva Európskej únie (smernica Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách; ďalej „smernica“). Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ je pomerne náročné na dodávateľov a významne chráni spotrebiteľov. Treba však povedať, že ak sa neberie do úvahy výber sumy úveru a podpis, tak spotrebiteľ takmer žiadnym spôsobom neparticipuje na koncipovaní zmluvy. Preto sa dá plne pochopiť pomerne silná ochrana spotrebiteľov, ktorú slovenský zákonodarca zakotvil v ustanovení § 54 OZ. Faktická nerovnosť medzi dodávateľom a spotrebiteľom pri vzájomnej kontraktácii je zjavná a viaceré rozhodnutia Súdneho dvora na to poukazujú (napr. rozsudok C-168/05 Mostaza Claro, bod 25, 26, 27, rozsudok C-240/98 až C-244/98 Océano).

Odvolací súd nemá pochybnosti o súlade ustanovenia § 54 ods. 1 OZ s právom Európskej únie, ktoré umožňuje členským štátom prijať na ochranu spotrebiteľov aj prísnejšie ustanovenia, než aké odporúča smernica Rady 93/13/EHS (čl. 8 smernice Rady 93/123 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách „Členské štáty môžu prijať alebo si ponechať najprísnejšie opatrenia kompatibilné so zmluvou v oblasti obsiahnutej touto smernicou s cieľom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa“, porov. tiež rozsudok súdneho dvora vo veci C-484/08).

Súdom prináleží súdna kontrola zmluvných podmienok a dokonca aj abstraktná kontrola zmlúv (§ 153 ods. 3, 4 O.s.p.) s cieľom vylúčiť zo života bežných ľudí neprimerané podmienky, ktoré zhoršujú kvalitu života a tak naplniť cieľ čl. 6 citovanej smernice „postarať sa, aby spotrebiteľov neprijateľné klauzuly v zmluvách nezaväzovali“.

Spotrebiteľia môžu právom očakávať, že zmluvné podmienky koncipované v rámci štandardnej typovej zmluvy ich nezaväzujú, pokiaľ sú vo svojich dôsledkoch nevýhodnejšie oproti právnej úprave podľa Občianskeho zákonníka (princíp právnej istoty, dôvery v objektívne právo). Ide o akúsi jednostrannú kogentnosť ustanovení Občianskeho zákonníka v záujme vyššej ochrany pri štandardných typových zmluvách (porov. Kristián Csach, Štandardné zmluvy, Vydavateľství Aleš Čeněk, 2009, str. 178).

Dualistický systém záväzkového práva na Slovensku je určitá anomália medzi právnymi poriadkami (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dualistická právna úprava uznania dlhu, zmluvných pokút, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod.). Aplikačná prax síce ukazuje, že aj takýto stav môže dlhodobo fungovať (od 1.1.1992), avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na vadnosť právneho úkonu má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi biznismenmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia.

Uprednostnenie obchodného práva pred ustanoveniami kódexu o občianskych právach má pre spotrebiteľov diametrálne odlišné negatívne následky. Podľa obchodného práva pri uznaní dlhu nie je rozhodujúce, či spotrebiteľ vedel o tom, že dlh je premlčaný (§ 323 ObchZ; (1) Ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná.(2) Za uznanie nepremičaného záväzku sa považujú aj právne úkony uvedené v § 407 ods. 2 a 3.(3) Uznatie záväzku má účinky aj voči ručiteľovi.

Na rozdiel Občiansky zákonník chráni neinformovanú osobu. Občianske právo umožňuje spotrebiteľom až v lehote 10 rokov uplatniť právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ak dodávateľ konal so zlým úmyslom. Obchodné právo takúto možnosť neupravuje. Obdobné rozdiely so zásadne odlišnými dôsledkami sa týkajú aj ostatných dualisticky upravených inštitútov súkromného práva.

V celej škále dualisticky upravených inštitútov súkromného práva by sa malo použiť vždy obchodné právo vrátane regulácie inštitútu odstúpenia od zmluvy, s čím sa podľa odvolacieho súdu zásadne nedá súhlasiť. Spotrebiteľia napriek dôvere v objektívne právo zakotvené v kódexe o občianskych právach by sa museli podrobovať pomerne zložitejšiemu a vzdialenejšiemu obchodnému právu, ktoré oproti Občianskemu zákonníku zásadne zhoršuje ich postavenie.

Ustanovenie § 54 ods. 1 OZ preto treba podľa názoru odvolacieho súdu vykladať tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo (Obchodný zákonník), ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávnej úprave zhoršilo. Ustanovenie § 54 ods. 1 je dôsledkom transpozície čl. 8 smernice. Smernica síce nevyžaduje transpozíciu v prípade dualistickej úpravy inštitútov súkromného práva, no na druhej strane nebráni ani regulácii, akú predstavuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ a ktoré bráni akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti tomuto zákonu (rozumej Občianskemu zákonníku, § 54 ods. 1 OZ).

Odvolací súd nevidel dôvod na predloženie prejudiciálnej otázky, či sa smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a zásady práva Spoločenstva týkajúce sa ochrany spotrebiteľa a rovnováhy zmluvných strán majú vykladať v tom zmysle, že bránia v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva tej právnej úprave, ktorá je určená predovšetkým pre podnikateľské prostredie a ktorá je v porovnaní s úpravou rovnakých inštitútov v Občianskoprávnom kódexe pre spotrebiteľa nevýhodnejšia.

Odvolací súd poznamenáva, že aj právna úprava v Občianskom zákonníku dopadá na obidve strany v súlade s princípom rovnosti, no je citlivejšia, zohľadňuje aspekt informovanosti spotrebiteľa, explicitne priznáva rovnaké práva aj ručiteľovi, garantuje efektívnejšie uplatnenie práva pri plynutí času pri zlom úmysle veriteľa a pod. Nemožno prehladnúť pritom fakt, že sú to predovšetkým dodávatelia, ktorí uplatňujú veci na súde. Spory vyvolané spotrebiteľmi sú len veľmi zriedkavé, a preto argument o obchodnom práve a rovnosti „pre všetkých“ je objektívne značne relativizovaný.

Paušálne uprednostnenie Obchodného zákonníka by malo na spotrebiteľov nepriaznivé následky hraničiace až s neprístupnosťou k občianskym právam, ktoré priznáva Občiansky zákonník na rozdiel od Obchodného zákonníka.

Argumenty, že ustanovenie § 369 ods. 1 in fine Obchodného zákonníka odôvodňuje záver, že zákonodarca nepočítal s kogentnosťou Občianskeho zákonníka en bloc a že explicitne vybral vzťahy s cieľom ich podradenia občianskoprávnej úprave, odvolací súd považuje za nedôsledné. Ustanovenie § 369 ods. 1 in fine Obchodného zákonníka nijako nepodporuje takéto argumenty, a to ani logickým ani systematickým výkladom. Odvolací súd poukazuje na výklad zákonodarcu k ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka (novela vykonaná zákonom č. 454/2008 Z.z.). Z dôvodovej správy, cit. „Postavenie spotrebiteľa nemôže byť rozdielne s ohľadom na režim zákona, ktorý zvolí spravidla dodávateľ (podnikateľ) v typovej zmluve“....

Už pred spresnením úpravy v § 369 Obchodného zákonníka prevažovali názory, že na spotrebiteľské veci majú dopadať ustanovenia o úrokoch z omeškania upravené v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a bolo problematické si čo len predstaviť, že nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. by nemalo regulovať spotrebiteľské veci ako typické občianskoprávne vzťahy. Preto sa novelizácia ustanovenia § 369 Obchodného zákonníka vnímala len ako snaha zákonodarcu usmerniť a zjednotiť aplikačnú prax a nie zmeniť právny stav.

Odvolací súd so zreteľom na uvedené nevidí dôvod na vylúčenie aplikácie priaznivejšieho ustanovenie o premlčacej dobe trojročnej podľa Občianskeho zákonníka oproti premlčacej dobe štvorročnej typickej podľa Obchodného zákonníka, a to s poukazom na ust. § 54 ods. 1 OZ. Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva úpravu premlčania má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia (porov. tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.1.2011 sp. zn. 5 M Cdo 20/2009).

Na základe uvedeného napadnutý rozsudok s osvojením si dôvodov ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

V odvolacom konaní bol neúspešný žalobca a tomu zodpovedá i výrok o náhrade trov odvolacieho konania. Vedľajšiemu účastníkovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu vo výške 111,20 Eur, režijný paušál vo výške 7,81 Eur a 20% režijný paušál, spolu vo výške 142,81 Eur, ktoré je povinný nahradiť žalobca na účet JUDr. Igora Šafranka v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.